

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

29 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Mihail Tomița, împotriva sentinței Judecătorei Comrat din 23 ianuarie 2019 și deciziei Curții de Apel Cahul din 28 ianuarie 2020, în privința inculpatului

Gagauz Grigori XXXXXX.

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare,</i> <i>20.11.2018 – 23.01.2019,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>18.02.2019 – 19.03.2019,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>26.06.2019 – 29.10.2019,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>05.12.2019 – 28.01.2020,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>28.05.2019 – 29.07.2020.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Comrat din 23 ianuarie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Gagauz Grigori a fost condamnat în baza art. 145 alin. (1) Cod penal la 15 ani închisoare, art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal la 3 ani 11 luni și 29 de zile închisoare, și art. 290 alin. (1) Cod penal la 2 ani 11 luni și 29 de zile închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 21 ani 11 luni și 28 de zile închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 23.01.2019, cu includerea perioadei arestării preventive de la 14.07.2018 până la 23.01.2019.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul succesorilor părții vătămate, Chiciuc E. și Chiciuc R. prejudiciul material în sumă de 14.693 lei și moral în mărime de 500.000 lei.

Cererea procurorului privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în sumă de 29.408 lei, a fost respinsă ca nefondată.

2. Instanța de fond a constatat că în noaptea de 12 iulie 2018 spre 13 iulie 2018, ora exactă nu a fost stabilită, inculpatul Gagauz G., aflându-se în casa sa din XXXXXX, XXXXXX XX, în timpul consumului băuturilor alcoolice cu Chiciuc I., în cadrul certeii iscate, izbucnind o bătaie, a început a-i aplica lovituri lui Chiciuc I. peste diferite părți ale corpului, apoi dându-și seama de caracterul infracțional al acțiunilor sale, cu scopul omorului intenționat, cu ajutorul unei tije de metal, găsite la locul certeii, i-a aplicat cu vârful ascuțit al acesteia o lovitură în regiunea capului lui Chiciuc I., cauzându-i vătămări corporale sub formă de plăgi în regiunea parietal temporală din dreapta, hemoragii în țesuturile moi ale capului, fractură găurită a osului parietal-temporal din dreapta cu lezarea învelișului cerebral tare cu lezarea substanței cerebrale, hemoragii subarahnoidale în ambele emisfere cerebrale, existența sângelui în ventriculele creierului, de la care ultimul a căzut la pământ și a decedat.

Mai târziu, la 13 iulie 2018, ora exactă nu a fost stabilită, dându-și seama de omorul săvârșit în mod intenționat, admitând survenirea decesului lui Chiciuc I., cu scopul tănuirii faptei sale, cu ajutorul cuțitului și a toporului a dezmembrat corpul lui Chiciuc I. și părțile dezmembrate ale corpului le-a aruncat în rezervorul cu apă de ploaie (bazin) al proprietății imobiliare indicate.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, ca omorul unei persoane.

Tot el, în noaptea de 12 spre 13 iulie 2018, după omorul lui Chiciuc I., săvârșit de către acesta, aflându-se pe teritoriul proprietății imobiliare din XXXXXX, XXXXXX XX, dându-și seama de caracterul infracțional al acțiunilor sale, acționând din intenții de cupiditate, cu scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a tăiat degetul inelar de pe mâna dreaptă a lui Chiciuc I., de pe care a sustras verigheta din aur, cauzând un prejudiciu material considerabil, în sumă de 1300 lei.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 186 alin. (2) lit. b) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Tot el, la ora și în locul nestabilit de către organul de urmărire penală, a procurat și până la data de 25 iulie 2018, neavând autorizația corespunzătoare, ilegal a păstrat în casa în care locuia din XXXXXX, XXXXXX XX, un cartuș de calibrul 9 mm (9x18 mm) și două cartușe de calibrul 22 LR (5,6x 15.6 mmR) care, potrivit rezultatelor cercetării tehnice-criminalistice nr. 34/12/3-R-407 din 08.08.2018, constituie muniții, care au fost depistate și ridicate de către colaboratorii de poliție în cadrul efectuării verificării declarațiilor la locul infracțiunii și examinării suplimentare a locului incidentului din 25 iulie 2018.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 290 alin. (1) Cod penal, ca păstrarea ilegală a munițiilor fără autorizația corespunzătoare.

Instanța a reținut că inculpatul, prin cerere scrisă, a recunoscut vina în săvârșirea faptelor incriminate prin rechizitoriu și a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală.

Totodată, probele administrate în cadrul urmăririi penale, apreciate din punct de vedere al contradictorialității demonstrează că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate și-a găsit confirmare în cadrul procesului judiciar.

La stabilirea pedepsei instanța a ținut cont de prevederile art. 75-78 Cod penal, de pericolul social al faptei comise, de comportamentul inculpatului în timpul și după comiterea faptelor, că acesta nu are antecedente penale, nu este căsătorit, nu este angajat în câmpul muncii, nu are persoane la întreținere, nu este o persoană cu dizabilități, nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru, că lipsesc circumstanțe atenuante, cea agravantă fiind – provocarea prin infracțiune a unor urmări grave, concluzionând că reeducarea și corectarea lui este posibilă doar prin izolare de societate.

În același timp, instanța a statuat că cheltuielile judiciare suportate la efectuarea expertizelor urmează a fi trecute în contul statului, deoarece anume statului, prin intermediul organului de urmărire penală, îi revine obligația de a dovedi vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor incriminate, împrejurări în care aceste cheltuieli nu pot fi încasate de la inculpați.

Cheltuielile judiciare sunt inevitabile și obligatorii în cazul cercetării judecătorești, însă, chiar dacă inculpații au comis infracțiuni, de la aceștia nu pot fi încasate cheltuielile suportate la intentarea și efectuarea urmăririi penale.

Mai mult, cheltuielile judiciare nu pot fi imputate inculpatului, ori, efectuarea expertizelor era obligatorie și necesară în scopul obținerii probelor și înaintării învinuirii.

3. Procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, sediul Comrat, Tumba S., a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care de la inculpat să fie încasate în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 29.408 lei.

Apelantul a invocat că potrivit art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului, această normă indicând direct că cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat.

Conform art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile, inclusiv cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

Astfel, instanța de fond, respingând cererea procurorului, urma să se expună în dispozitivul sentinței asupra faptului că cheltuielile judiciare sunt trecute în contul statului.

Ori, în cazul în care persoana, în mod intenționat, a săvârșit infracțiunea, atunci, pe lângă pedeapsa penală, aceasta trebuie să suporte toate cheltuielile legate de cercetarea infracțiunii comise și, doar în cazul imposibilității achitării acestor cheltuieli de către inculpat, acestea urmează a fi trecute în contul statului.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Comrat din 19 martie 2019, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că potrivit art. 229 alin. (1)-(3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

Din caracterul dispozitiv al normelor invocate, rezultă că punerea în seama condamnatului a cheltuielilor judiciare nu poate fi o alegere arbitrară a instanței de judecată, această alegere fiind condiționată de către legislator prin caracteristica persoanei inculpatului și, întâi de toate, de situația materială a acestuia.

În același timp, prima instanță soluționând chestiunea cu privire la încasarea cheltuielilor judiciare, a respins ca fiind neîntemeiat demersul procurorului privind încasarea de la inculpat în beneficiul bugetului de stat cheltuielile judiciare în sumă de 29408 lei, deoarece efectuarea expertizelor în acest caz erau de natura lor inevitabile și obligatorii și urmau a fi efectuate în mod obligatoriu în scopul dobândirii probelor în cauză și formulării învinuirii, acesta fiind unicul argument privind refuzul în încasarea cheltuielilor de judecată de la inculpat.

Ori, la soluționarea chestiunii cu privire la încasarea cheltuielilor judiciare instanța de judecată era în drept, însă nu era obligată, reieșind din situația materială, să oblige condamnatul să achite cheltuielile judiciare suportate.

Reieșind din împrejurările stabilite, precum și din scopul procesului penal și principiul umanismului, ținând cont de situația materială a inculpatului, care nu este angajat în câmpul muncii, fiind condamnat la închisoare pe un termen lung, cheltuielile judiciare în mărime de 29.408 lei, suportate în legătură cu efectuarea în cadrul urmăririi penale a cercetării tehnice-criminalistice și expertizelor medico-legale, nu pot fi încasate de la inculpat.

5. Procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Oficiul Central, Lilia Sîrbu, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și pronunțarea unei noi hotărâri prin care de la inculpat să fie încasate cheltuielile judiciare în sumă de 29.408 lei.

Recurenta a invocat că în situația în care art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală stipulează direct că inculpatul suportă cheltuielile judiciare, soluția instanțelor de fond și de apel de a respinge încasarea acestor cheltuieli este neîntemeiată, acuzarea prezentând dovada cheltuielilor suportate de stat la efectuarea expertizelor judiciare.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 29 octombrie 2019, recursul a fost admis, casată decizia contestată *în partea soluției privind cheltuielile judiciare* și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a constatat că inculpatul nu are persoane la întreținere și constatarea instanței de apel precum că acesta a fost condamnat la un termen îndelungat pentru infracțiunea comisă este eronată și nu poate fi acceptată pentru eliberarea inculpatului de la plata cheltuielilor judiciare suportate de stat în cadrul procesului penal în care inculpatul a fost condamnat.

Totodată, art. 143 alin. (1) Cod de procedură penală prevede cazurile când expertiza judiciară se dispune și se efectuează în mod obligatoriu, care, în același timp, corespunde situației din speță, deoarece pentru a stabili toate circumstanțele în cauză, în cadrul urmăririi penale, era necesară efectuarea mai multor expertize.

Ori, instanța de apel, dispunând menținerea sentinței prin care a fost respinsă ca neîntemeiată solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată în sumă de 29.408 lei, nu a ținut cont în deplină măsură de prevederile legislației procesual penale, adoptând o soluție pripită.

7. Potrivit deciziei Curții de Apel Cahul din 28 ianuarie 2020, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că prevederile art. 227- 229 Cod de procedură penală, precum și cele din Legea cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar nr. 68 din 14.04.2016, stabilesc că responsabili pentru achitarea plăților încasate de experții judiciari, sunt ordonatorii unor astfel de acțiuni procesuale. Deci, cheltuielile judiciare suportate pentru instrumentarea acestei cauze urmează a fi acoperite din bugetul de stat, acestea neputând face obiectul unei rambursări din partea condamnatului, în cazul în care ultimul nu le-a ordonat.

Prima instanța a ținut cont de faptul că expertizele judiciare au fost dispuse în cadrul efectuării urmăririi penale, pentru acumularea probatoriului necesar, că aceste cheltuieli sunt trecute în contul statului și nu urmează să fie puse pe seama condamnatului, or, aceste acțiuni țin de activitatea organului de urmărire penală, sarcina căruia este depistarea circumstanțelor care dovedesc comiterea infracțiunii și identificarea făptuitorului, pentru înaintarea învinuirii făptuitorului. Trecerea în contul statului a cheltuielilor în procesul penal se întemeiază în necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit.

Astfel, urmează a fi menținută hotărârea primei instanțe privind respingerea cererii procurorului de încasare de la inculpat a cheltuielilor judiciare în sumă de 29.408 lei, aceste cheltuieli judiciare fiind trecute în contul statului, potrivit prevederilor art. 227 alin. (3) Cod de procedură penală, conform căruia, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Potrivit art. 229 alin. (1)-(3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

Art. 229 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală instituie dreptul discreționar al instanței de judecată în a decide dacă urmează sau nu a fi obligat condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare. Însă legislația procesual-penală nu prevede nici măcar criterii generice în baza cărora condamnatul poate fi obligat să recupereze cheltuielile judiciare, acest subiect rămânând la latitudinea instanței judecătorești. Potrivit art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, legea nu stabilește în exclusivitate că plata cheltuielilor este suportată doar de condamnat, iar acuzarea nu a argumentat

în nici un fel raționamentul și necesitatea de a pune cheltuielile judiciare pe seama inculpatului.

Alineatul (3) de la art. 229 Cod de procedură penală prevede o situație distinctă, atunci când obligarea inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare aparent ar părea a fi necesară, însă, în virtutea situației materiale precare, o asemenea obligație ar fi de nerealizat sau cu riscuri majore asupra condamnatului. Prevederile art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală nu pot fi interpretate ca fiind o excepție de la o eventuală regulă generală a obligării inculpatului la recuperarea cheltuielilor judiciare, după cum o pretinde procurorul, or, prevederile art. 229 alin. (1), (2) Cod de procedură penală atestă că decizia asupra instituirii sau nu a acestei obligații a inculpatului rămâne în câmpul discreționar al instanței de judecată, și doar apoi poate fi soluționată chestiunea absolvirii de o asemenea obligație în temeiul art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală.

Astfel, în corespundere cu prevederile art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală, acuzarea urma să prezinte probe și argumente întemeiate, pentru a demonstra că limitele aprecierii discreționare în vederea obligării la plata cheltuielilor de judecată sunt în defavoarea condamnatului, și apoi că condamnatul este în stare din punct de vedere material de a suporta cheltuielile judiciare și că plata acestora nu poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanei. Însă, acuzarea nu a prezentat probe ce ar confirma atât necesitatea obligării inculpatului la plata cheltuielilor de judecată, cât și capacitatea acestuia de achitare a cheltuielilor judiciare suportate pentru efectuarea expertizelor judiciare.

8. Procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Mihail Tomița, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea deciziei menționate în partea soluției privind cheltuielile judiciare și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că în hotărârile adoptate lipsește dispoziția privind trecerea cheltuielilor judiciare în contul statului.

Ori, prin Legea nr. 316 din 22.12.2017, alin. (2) din art. 143 Cod de procedură penală, care prevedea că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile obligatorii se face din contul bugetului de stat, a fost abrogată, iar la moment se solicită restituirea acestor cheltuieli statului, acestea fiind suportate din cauza comiterii infracțiunii de către inculpat.

Potrivit art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală, potrivit căror cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului.

În primul rând, cheltuielile suportate la efectuarea expertizelor judiciare și cercetării tehnice-criminalistice sunt legate de efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală – expertiza judiciară și cercetarea tehnico-criminalistică.

În al doilea rând, soluționarea chestiunii cine suportă cheltuielile respective urmează a fi făcută reieșind din prevederile art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală care, pe prim plan, pune aceste cheltuieli în sarcina condamnatului, responsabil de acestea în legătură cu comiterea infracțiunii. Doar dacă condamnatul, din diferite motive, nu este în stare să le achite, cheltuielile sunt trecute în contul statului.

În al treilea rând, instanța de apel, dispunând respingerea cererii acuzării privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare în sumă de 29.408 lei, nu a

dispus trecerea acestora în contul statului, lipsind o dispoziție referitor la repartizarea cheltuielilor judiciare, după cum prescrie art. 397 pct. 5), 416 Cod de procedură penală.

Astfel, instanța de apel nu a soluționat corect chestiunea legată de cheltuielile judiciare.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar (*pct. 8. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind chestiunea cheltuielilor judiciare în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală, corect ținând cont de prevederile art. 385 alin. (1) pct. 14), 227 alin. (1) și (3), 143 alin. (1) pct. 1), 2), 6) Cod de procedură penală, care prescriu expres că la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare, suportate pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea cauzei morții, gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale, altor cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză, instanțele just, argumentat și în limitele competenței legale statuând că, în speță, cheltuielile pentru efectuarea expertizelor urmează a fi făcute din contul mijloacelor bugetului de stat, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul acuzării.

Pe lângă aceasta, recursul ordinar, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 8. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în

baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2., 7., 8. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul, Mihail Tomița, împotriva sentinței Judecătoriei Comrat din 23 ianuarie 2019 și deciziei Curții de Apel Cahul din 28 ianuarie 2020, în privința inculpatului Gagauz Grigori XXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 14 august 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun